Healing a ‘moral injury’ #1
‘Moraalisen vaurion’ parantaminen, osa 1

Hei kaikki,
tänään aloitan opetussarjan ‘moraalisesta vauriosta’ ja siitä, kuinka sen voi parantaa. Moraalinen vaurio tuottaa syviä haavoja ihmisen sielulle. Moraalinen vaurio on niin kuin syvä mustelma tunteissamme, ja niin kuin fyysinen mustelmakin, joka sijaitsee paikassa, jossa kukaan ei pysty sitä näkemään, se tuottaa syvää kipua, joka on aina kaiken taustalla, mitä teemme, estäen toimintakykyämme.

Moraalinen vaurio on...

Moraalinen vaurio on vaurio ihmisen vakiintuneisiin moraalisiin standardeihin. Moraaliset standardit auttavat määrittelemään meidät, tarjoten ymmärtämisen puitteet, jonka kautta me toimimme toisten kanssa elämässä ja yhteiskunnassa ja siinä, kuinka me ymmärrämme Jumalaa. Mitä kristittyyn tulee, meidän näkökulmamme Jumalasta on punottu yhteen moraalisten standardiemme kudoksen kanssa, niin että elämässä on järkeä. Kun kärsimme moraalisen vaurion, tunnemme, että Jumala on tuottanut meille pettymyksen ja että se oli jotenkin Jumalan syytä, mutta että silti Hän on myös jotenkin vastaus.

Joten vaurio moraaliseen viitekehykseemme ravistelee meitä syvintä olemustamme myöten, sitä kuka ja mitä me olemme. Emme tiedä enää, mitkä säännöt ovat, ja vaeltelemme tunteellisesti kuivassa erämaassa tuntien, niin kuin emme kuuluisi mihinkään ja että olemme erilaisia kuin kaikki muut, ja Jumalasta tulee etäinen ja epäilyksenalainen. Sen syvin rakenne, keitä me olemme, on rikkoutunut hyökkäyksestä moraalista viitekehystämme vastaan.

Sen ensimmäinen käyttö oli asevoimissa, missä nuorien miesten ja naisten edellytetään tekevän kauheita asioita toisille ihmisille, ja nuo teot tekevät väkivaltaa heidän moraalisille standardeilleen aiheuttaen syvän vaurion heidän sielulleen. Heidän maailmankuvansa on pirstoutunut. He tekivät asioita tai näkivät asioita, jotka eivät olleet videopelejä tai elokuvaa - he näkivät ja osallistuivat todelliseen kauhuun - tai heille aiheutettiin kauhua. PTSD (traumaperäinen stressihäiriö) tai minun omilla sanoillani ‘vakava stressi sielulle, joka ilmestyy traumaattisen tapahtuman jälkeen ja seurauksena, jonka joku todistaa tai johon joku on osallisena’ - se ei ole jotakin, joka tapahtuu vain sotilaille.

Moraalinen vaurio on sen kavaltamista, mikä on moraalisesti oikein. Sen tekee joku tai jokin, jolla on auktoriteettia tuo ihmisen tai tilanteen ylitse.

Jos lasta käytetään seksuaalisesti hyväksi, se murskaa hänen moraalisen maailmansa - se sukulainen, se ystävä, se naapuri, se tuntematon vieras - loukkasi ja häpäisi jokaista moraalista rakennetta, joka lapsella oli maailmassa, jonka hän aikaisemmin uskoi olevan turvallinen. He ovat kärsineet moraalisen vaurion, syvän haavan sieluunsa. Se pirstoo sen, ketä he ovat, jättäen heidät hämilleen, satutetuksi, loukkaantuneiksi, tuntemaan häpeää, jopa uskomaan virheellisesti, että he aiheuttivat tai ansaitsivat sen. Heille ei jää sieluunsa mitään viitekehystä, joka määrittelisi rakkauden tai kuinka toimia elämässä. Joten he löytävät asioita, jotka vievät heidät pois maailmasta, jota he eivät enää tunnista.

Seksiriippuvuutta, päihteiden väärinkäyttöä ja muita asioita ilmenee usein heidän yrittäessään rakentaa uudelleen jonkinlaisen moraalisen rakenteen. Masennus ja toivottomuus ovat valitettavasti usein niiden seurausta heidän saadessaan selville, etteivät mitkään noista asioista voi parantaa ja rakentaa uudelleen sitä, ketä he ovat ja miksi he ovat maaplaneetalla. Kokonaisuutena seurakunta tarjoaa hieman apua.

Seurakuntamme ovat täynnä ihmisiä, joilla on ‘moraalisia vaurioita’. Tämä johtuu osittain siitä, että meidän käsketään antaa anteeksi sille ihmiselle, joka satutti meitä, olemaan ottamatta huomioon meidän Jumalalta saatua käsitystämme oikeasta ja väärästä, tarvetta vastuuvelvollisuudesta, tarvetta saada anteeksipyyntö syylliseltä, ja meidät saadaan tuntemaan, niin kuin meidän pitäisi vain olla iloisia siitä kaikesta.

Mutta moraalista viitekehystämme loukattiin ja häväistiin, ja olemme vihaisia, satutettuja, hämillämme siitä, mitä seurakunta sanoo, ja haluamme oikeutta! Joten keskivertokristitty on ristiriidassa itsensä kanssa tuntien toisaalta, että hän tulee rakastaa Isä Jumalaa, mutta toisaalta ei luota Häneen, koska jos Hän on sellainen, millaisena useimmat seurakunnat Hänet esittävät, silloin Hän on kieroutunut ja sadistinen. (Onneksi Hän ei ole sellainen ollenkaan.)

Tilanteet, jotka aiheuttavat moraalisia vaurioita, voivat vaihdella, mutta niiden tulokset ovat periaatteessa samat. Esimerkiksi:

Pomo huutaa alaiselleen ja nöyryyttää häntä hyökäten ei vain tämän työn vaan myös hänen persoonansa ja hänen ihmisarvonsa ja arvokkuutensa kimppuun. Jos joku menee henkilökohtaisuuksiin, kun se on aiheetonta, siitä seuraa moraalinen vaurio - syvä ja jatkuva ruhje, laajemmalle sieluun levinnyt, kuin yksittäisen terävän nuhtelun viilto. Se ei parane nopeasti, koska pomo on pirstonut tuon työntekijän käsityksen oikeasta ja väärästä yhtiössä ja työsuhteissa. Kyseessä on moraalinen vaurio.

Tai kenties kyse on terveydenhoitajasta tai pelastustyöntekijästä, joka tietää, mikä on oikein tehdä, mutta säännöt ja asetukset tai sairaalan tai tohtorin tahto vaativat häntä toimimaan vastoin moraaliaan, mistä seuraa potilaan kuolema tai se, että hän saa laadultaan alhaisempaa hoitoa, kuin hänen olisi pitänyt saada. Mutta hän tottelee pomojaan, mistä seuraa moraalinen vaurio hänen sieluunsa. Hänen käsityksensä moraalisesta viitekehyksestä siitä, mitä tarkoittaa olla terveydenhoidossa ja miksi hän tuli alalle töihin, on pirstoutunut budjeteista tai epäloogisista säännöistä tai julmista pomoista johtuen... hän on kärsinyt moraalisen vaurion.

Moraalinen vaurio saa aikaan ihmisessä...

Mikä tahansa moraalinen vaurio voi aiheuttaa näitä asioita ihmisessä: pitkäaikaista emotionaalista kipua, vihaa, häpeää, syyllisyyttä, ja jopa itseinhoa ja/tai -vihaa, masennusta ja itsemurha-ajatuksia, mitkä kaikki jättävät ihmisen vaille vastauksia, tietämättä, kuinka tulla sielussaan parannetuksi kivusta, jonka tuo syvä moraalinen vaurio alun alkaen aiheutti.

On olemassa parantuminen, sillä yksi perustavan laatuisista profetioista Jeesuksesta Jes.42:3 sanoo Messiaasta, että ”Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta”, mikä viittaa Hänen hellään hoivaansa niitä kohtaan, jotka ovat vahingoittuneita tunteissaan, moraalissaan ja sielussaan. Jeesus kutsui heitä, jotka ovat raskaasti taakoitettuja ja painolastien väsyttämiä, tulemaan Hänen luokseen, niin Hän antaisi heille levon - mutta missä tämä nähdään varsinaisesti seurakunnissa? Kuinka helpotus taakoista eletään todeksi?

Riippuen käännöksestä noin 40-70% psalmeista käsittelee vihaa, epäoikeutta, sielun vaurioitumista ja suremista, kuvaten syvästi henkilökohtaisia prosesseja, joita vaaditaan moraalisen vaurion käsittelemiseksi.

Jeesus ei sammuta ihmisen hädin tuskin palavaa kynttilänsydäntä eikä muserra sielun särjettyä ruokoa, mutta miten Hän johdattaa jokaisen ihmisen henkilökohtaiseen sielun parantumiseen? Miten voi palauttaa moraalisen rakenteen, joka tuhottiin?

Ensi viikolla: portti moraalisen vaurion parantumisen prosessiin. Siihen saakka, siunauksia,

John Fenn/VS

Healing a moral injury #2 Mourning my injury
Moraalisen vaurion parantaminen, osa 2, oman vaurioni sureminen

Hei kaikki,
minulle on harvinaista jakaa viikoittaisissa ajatuksissani samasta aiheesta kuin kuukausittaisessa opetussarjassani, mutta moraalinen vaurio on niin vallalla olevaa seurakunnassa eikä sitä käsitellä, että ajattelin siitä olevan apua. Äänitetty opetus sallii syvempiä yksityiskohtia kuin tämä, mutta nämä viikoittaiset ajatukset aiheesta kattavat joitakin hyviä osatekijöitä.

Vielä kerran, moraalinen vaurio on vaurio ihmisen viitekehykseen oikeasta ja väärästä, joka meillä on sisäisesti. Tuo viitekehys on, mitä me ajattelemme itsestämme, miten me olemme vuorovaikutuksessa maailman ja ihmisten kanssa, ja se muodostaa maailmankuvamme. Kun joku tai jokin, johon luotamme ja uskomme, häpäisee, loukkaa ja rikkoo tuota olemuksemme moraalista rakennetta, maailmamme murenee hämmennykseen ja tunteeseen, ettemme kuulu mihinkään tai tiedä, keitä olemme.

Kun meistä tulee kristittyjä, liitämme omaan viitekehykseemme sen, mitä pidämme Jumalan moraalisena viitekehyksenä, niin että kun saamme moraalisen vaurion, tunnemme Jumalan pettäneen meidät tai että Hänellä oli siinä jollakin tavalla osansa. Se tarkoittaa, että miljoonat ihmiset rakastavat Jeesusta, mutta eivät tunne Isää ja lisäksi eivät luota Häneen.

Suosittu megaseurakunnan pastori kuoli ollessaan vielä melko nuori mies, ja kuuluisa TV-opettaja puhui hänen muistotilaisuudessaan. Tuhansien osallistujien inhoksi, mukaan lukien pastorin lesken ja lapsien, Raamatun opettaja nuhteli heitä siitä, että he kokivat surua pastorinsa, aviomiehensä ja isänsä menetyksestä. Hän sanoi, että heidän kaikkien tulisi iloita hänen kotiin menostaan ja että ei ole raamatullista tuntea surua kristityn kuolemasta.

Sen lisäksi, että hän suututti tuhansia, se, mitä hän sanoi, peilaa paljon seurakuntakulttuurin lähestymistapaa aitoon sielun tuskaan - katsokaamme kaikki taivaaseen, sillä jos emme voi laskea käsiä parantaaksemme sen, jos emme voi ajaa sitä ulos, jos emme voi antaa rahaa sen korjaamiseksi, odottakaamme, kunnes pääsemme taivaaseen, kun kaikki korjataan. Älkäämme käsitelkö todellisia ongelmia.

Mitä ihminen voi tehdä rakentaakseen uudelleen moraalisen rakenteensa, kun luotettu ihminen tai auktoriteetti syyllistyi suureen petokseen kaikkea sitä vastaan, minkä hän tiesi oikeaksi?

1. askel parantumiseen: surra, murehtia, todeta vahingon tapahtuneen, ottaa aikaa tuntea:
Raamattu opettaa, että ihmisen tulee harjoittaa sielulleen tai olemuksensa moraaliselle rakenteelle tapahtuneen menetyksen tai vaurion tunnustamista ja myöntämistä. Se opettaa meitä hyväksymään menetyksen tunteen, ottamaan aikaa surra ja murehtia, ja huomioimaan menetys tai vaurio sielulle.

Room. 12:15 kehottaa meitä riemuitsemaan riemuitsevien kanssa ja itkemään itkevien kanssa. 1.Moos. 23:2 kertoo meille Aabrahamin surreen ja itkeneen Saaran kuolemaa. 1. Moos.50:2-4 sanoo, että kun Jaakob (Israel) kuoli, hänen perheensä suri neljäkymmentä päivää ja egyptiläiset surivat seitsemänkymmentä päivää.

Mutta Hes. 2:10 on se jae, joka antaa meille viitekehyksen suremiselle: ”Ja hän levitti sen (kirjakäärön) minun eteeni, ja katso: se oli kirjoitettu täyteen sisältä ja päältä. Ja siihen oli kirjoitettu itkuvirret ja huokaukset ja voi-huudot.”

Moraalinen vaurio, joka kirjoitettiin muistiin Hesekieliä varten, oli Jerusalemin tuho babylonialaisten toimesta ja tuhansien juutalaisten pois kuljettaminen, jotka asettuivat asumaan Babyloniaan. Nebukadnessarin armeija oli tullut kolmena hyökkäysaaltona useiden kuukausien aikana, jokainen hyökkäys vei mennessään ihmisiä ja tavaraa, jopa temppelin ja sen varastojen sisustukset ja sisällöt.

Hyvien ja vanhurskaiden juutalaisten asukkaiden moraalinen rakenne oli tuhoutunut. Kaikki se, mitä he ajattelivat Jumalasta - että Hän suojelisi heitä ja pitäisi heistä huolen - oli pirstoutunut. Kyllä, oli profetoitu, että näin tapahtuisi, ellei koko kansakunta yhdessä tekisi parannusta, mutta niiden vanhurskaiden elämät olivat pirstoutuneet, jotka yhä pitivät kiinni toivosta.

Jumala antoi Hesekielille kirjakäärön, joka oli kirjoitettu täyteen edestä ja takaa niitä asioita, joita tultaisiin suremaan. Sillä, että hyväksyy ja ottaa huomioon vaurion sielullemme, on arvonsa. Sen tarkoitus ei ole vatvoa sitä, vaan pikemminkin tunnustaa ja myöntää kipumme, häväistyksi ja loukatuksi tulemisemme, menetyksemme. Siinä on arvonsa, että ottaa omistukseensa sen, että ’näin’ tapahtui minulle.

Moraalinen vaurio on kuin osa heidän sisimmästään kuolisi. Viaton osa. Hyvä osa. Osa, joka uskoi parasta ja toivoi Jumalan suojelua. Mutta nyt tunnemme Hänen pettäneen meidät. Myöntäkää se. Tunnustakaa se. Uskolle on sallittua haastaa Jumala, järkeillä Hänen kanssaan, kyseenalaistaa, miksi tämä tai tuo tapahtui. Usko ja läpinäkyvyys kulkevat käsikädessä. Olkaa aitoja. Ei ole kyse vain viattomuuden menetyksestä tai siitä tunteesta, että on likainen sisältä, eikä edes siitä, että kaikki, mikä on oikein ja väärin häväistään, loukataan tai raiskataan raa'asti. Kyse on kuolemasta osassa sieluasi. Jumala kirjasi sen ylös Hesekieliä varten, jotta hän voisi nähdä sen ja tuntea sen. Hän käski Hesekieliä syömään kirjakäärön, ja se oli katkera. Isä Jumala tietää sielun katkeruuden, jonka moraalinen vaurio aiheuttaa, mutta Hän ei halua meidän lakaisevan sitä maton alle, piiloon pois katseilta, niin kuin se ei olisi koskaan tapahtunutkaan.

Kirjoita se muistiin

Meillä on Raamatussa kirja nimeltä Valitusvirret, jonka Jeremia kirjoitti tarkalleen samasta asiasta kuin Hesekielkin kirjoitti, sillä hän tunsi tarkalleen vaurion moraaliselle rakenteelleen. Nämä ovat surutyötä, hinnan laskemista, hämmennyksen, kivun ja sydämissä tunnetun menetyksen kirjaamista yksityiskohtaisesti ylös.

Asioiden kirjoittaminen muistiin on tervettä, jos se tehdään oikealla tavalla. Jumala kehottaa käsittelemään sen, tunnustamaan ja myöntämään sen, tekemään inventaarion menetyksestäsi ja vauriostasi, mutta olemaan elämättä siinä. Israelille myönnettiin neljäkymmentä päivää surra Moosesta, sitten he palasivat elämään. On aika itkeä ja aika olla itkemättä.

Nykypäivänä kutsumme sitä, mitä Jumala teki Hesekielille, ’päiväkirjaan kirjoittamiseksi’, ja entisaikoina päiväkirjat olivat suosittuja, ja niissä jokainen kipu ja kärsimys, voitto ja tappio voitiin ilmaista luottamuksellisesti. Sanaa ’valitusvirsi’ käytetään kuvaamaan valittavaa laulua, johon usein sisältyi rintakehän lyöminen syvässä tuskassa ja menetyksessä.

Valitusvirret 1:1 aloittaa suruprosessin, Jeremiaan menetyksen käsittämisen: ”Kuinka istuukaan yksinänsä tuo väkirikas kaupunki!” Se antaa sävyn koko Valitusvirsien kirjalle, mutta myöhemmin Valitusvirsien päiväkirjaan kirjaaminen alkaa punoa Jumalan uskollisuutta ja toivoa mukaan valitusten ilmauksiin. Hän pääsee pahimman vaiheen yli.

Avain on olla pysymättä surussa, olla keskittymättä siihen vääryyksien listaan, niihin kipuihin, jotka kirjoitit muistiin. Psalmissa 56 jakeessa 8 Daavid muisti kaiken kivun, kaiken vaurion moraaliselle viitekehykselleen, sekä sen kivun, jonka hän aiheutti itselleen, että sen, joka tehtiin hänelle, todeten ja kysyen: ”Pane leiliisi minun kyyneleeni, ovathan ne sinun kirjassasi.”

(John Fennin käyttämästä englanninkielisestä Raamatusta vapaasti suomennettuna: ”Kaikkia kyyneleitäni pidetään Sinun pullossasi; eikö ne ole myös kirjattu Sinun kirjaasi?”)

Herra on kirjannut muistiin kaiken, mitä olet kärsinyt, ja tallettanut kaikki siitä seuranneet kyyneleet, jotka olet vuodattanut. Kirjoita se muistiin, mutta tiedä, että Hän myös on kirjoittanut sen muistiin, ja tuo tieto auttaa meitä kääntymään pois siitä vaarasta, että jäisimme vatvomaan ja oleilemaan moraalisen viitekehyksemme tuhossa. Lopussa ON oikeutta. Jatkan siitä ensi viikolla, siihen saakka, siunauksia,

John Fenn/VS

Healing a moral injury #3 Altered view of life
Moraalisen vaurion parantaminen osa 3: Muuttunut näkökulma elämään

Hei kaikki,
päätin viime viikolla jakamalla siitä, kuinka Herra kirjoitti kirjakäärööön muistiin Hesekieliä varten ’valitusvirret, suremiset ja voi-huudot’, ja sitten käski häntä syömään kirjakäärön, joka oli kitkerä hänen nähdessään sen kirjoitettuna, pahanmakuinen. Mutta jos luette luvun 3, maku hänen suussaan olikin kuin hunajaa. Mistä tämä johtuu?

Herra oli näyttänyt Hesekielille ’valitusvirsien’ (äänekkäiden valituslaulujen tai surun itkujen), ’suremisen’ (hiljaisen sisäisen henkilökohtaisen menetyksen tuntemisen huomioon ottamisen) ja ’voi-huutojen’ (uuden todellisuuden seuraamusten tajuamisen ja sitä seuraavan surun) muistiin kirjoittamisen arvon.

Sellaisen kirjakäärön syöminen, jossa kuvailtiin yksityiskohtaisesti nuo katkerat tapahtumat, oli maultaan suloista, koska hän oli sallinut itselleen tuon prosessin. Se oli hetki, jolloin Hesekiel itse pääsi pahemman yli kohti paranemista. Se oli alttiutta hyväksyä moraalinen vaurio, ja hänen uuden sisäisen moraalisen rakenteensa uudelleenrakentamisen aloittamista. Hän ei vieläkään ymmärtänyt, mutta hän suostui jatkamaan eteenpäin.

Taaksepäin katsottaessa se oli katkeransuloista. Jälkikäteen ajateltuna he saattoivat nähdä Herran hyvyyden sen kaiken keskellä. He eivät haluaisi kokea sitä enää, mutta Herra oli kääntänyt sen, mikä oli tarkoitettu tuhoamaan, joksikin, mikä ei enää ollut katkeraa, vaan suloista siinä mielessä, että he olivat saavuttaneet jumalallista luonnetta. Paavali sanoi, että Kristuksen tuntemisen arvo kaiken keskellä, oli huomattavan paljon suurempaa kuin mikään vaikeus, jonka hän oli käynyt läpi. (2.Kor. 4:17, 12:9 jne.) Miten he pääsivät tuosta pahimmasta yli?

Vielä kerran, moraalinen vaurio on vaurio moraalisessa viitekehyksessämme siitä, mikä on oikein/väärin, hyvää/pahaa ja minkä kautta me ymmärrämme ja olemme vuorovaikutuksessa maailman kanssa. Tuo moraalinen viitekehys auttaa määrittämään, mikä ja kuka on turvallinen ja vakaa tai epäturvallista ja vaarallista. Moraalimme on <u>käyttäytymisstandardimme, jonka mukaan arvioimme oikeata ja väärää</u>.

Tuosta viitekehyksestä tulee osa meitä hyvin varhaisesta iästä alkaen. Moraalisen viitekehyksemme loukkaaminen aiheuttaa moraalisen vaurion, ja siihen syyllistyy aina ihminen tai taho, joka on auktoriteettiasemassa. Kun on kyse lapsesta, tuo ihminen voi olla vanhempi tai joku toinen vanhempi henkilö, jos on kyse sotilaasta, tuo auktoriteetti voi olla komentaja tai kaiken kattava päämäärä sille, että ollaan sodassa.

Pojista ja tytöistä...

...kasvaa miehiä ja naisia, ja jos he kärsivät moraalisen vaurion ollessaan lapsia, kuten hyväksikäyttöä, heitteillejättöä, vanhempien avioeron tai rakkaan ihmisen kuoleman, he kantavat tuota parantumatonta moraalista vauriota mukanaan elämässään. He ajattelevat olevansa enemmän tai vähemmän ehjiä lukuun ottamatta tuota yhtä aluetta, joka on hyvin yksityinen, ja sillä alueella he eivät luota Jumalaan tai ihmisiin.

Moraalinen vaurio muuttaa sen, miten ihminen ymmärtää itseään, muita ja olosuhteita

Kerron yksityiskohtaisemmin tästä tämän sarjan osassa 2 'Pirstoutuneet elämät', mutta on useita Raamatun esimerkkejä ihmisistä, jotka olivat kärsineet moraalisen vaurion, mistä seurasi muuttunut versio elämästä. He katsoivat itseään eri tavalla, he ymmärsivät toisia eri tavalla, kuin oli tarkoitus ja mikä olisi ollut paikkansapitävää, ja ymmärsivät tilanteita muuttuneella tavalla.

Vuosia sitten eräällä naisella seurakunnassamme oli jatkuvasti ongelmia avioliitossaan. Hän uskoutui minulle ja kertoi, että hänen kasvaessaan hänen äidillään oli miehiä, jotka tulivat ja menivät heidän elämästään ja joista jokainen hakkasi hänen äitiään. Nuorena tyttönä, kun hänen moraalinsa oli vasta muodostumassa, osaksi tuota muodostumisprosessia tuli käsitys siitä, että rakkautta miehen ja naisen välillä kommunikoidaan siten, että mies hakkaa naista.

Niinpä hänen tullessaan uskoon, hän toi mukanaan tuon käsityksen uuteen elämäänsä Kristuksessa ja avioliittoonsa. Hän yritti aina provosoida miestään lyömään häntä, ja hän jopa löi miestään useita kertoja yrittäen provosoida häntä - mutta hän oli hyvä mies eikä lyönyt takaisin. Loppujen lopuksi hän tajusi, mitä oli tapahtunut, ja muutti moraalisen rakenteensa Jumalan tapaan ajatella suhteista miesten ja naisten välillä. Sen seurauksena oli hänen paranemisensa.

Hyvin usein tehdään hyvin vähän lasten kärsiessä vaurioita sieluillensa ja moraaliselle viitekehykselleen - ei käytetä aikaa siihen, että asiat puhuttaisiin läpi, ajateltaisiin läpi se, mitä he kokivat. Pieni tyttö kertoo äidilleen, että hänen isänsä käytti häntä hyväkseen, ja äiti sivuuttaa hänet tai syyttää häntä asiasta - ja niin tytön omakuvaan muotoutuu ruhje, ja hänen kuvaansa miehistä, avioliitosta, äidistään ja isästään... ja hän kasvaa aikuiseksi. Hän kasvaa aikuiseksi, sisäisesti hämillään, tuntien, ettei kukaan voi rakastaa häntä.

Työntekijä, jonka loukkaava pomo on repinyt emotionaalisesti riekaleiksi, joko itkee tai tuntee, että haluaisi itkeä, pitää hetken tauon ja palaa töihin seuraavana päivänä syvä ruhje sielussaan. Hän alkaa katsoa työkavereita, pomoaan, yhtiötä hyvin eri tavalla kuin katsoivat aikaisemmin. Heidän moraalinen rakenteensa sen suhteen, miten he näkivät tuon yhtiön, sen ihmiset ja heidän asemansa siinä, tuhoutui. Jos hän ei pysty rakentamaan uudelleen tai korjaamaan tuota moraalista rakennetta, hän etsii pian uutta työpaikkaa... ja niin juttu jatkuu.

Pahimmasta yli pääseminen parantumiseen

Paranemisprosessi on hyvin vaikea. Se on erittäin henkilökohtainen, äärimmäisen yksityinen ja vie aikaa. En voi muistaa yhtäkään esimerkkiä Kirjoituksista paranemisesta, joka tapahtui jonkun moraaliselle rakenteelle yksittäisestä Herran kosketuksesta, yksittäisestä profetian sanasta, osallistumalla yhteen opetushetkeen Jeesuksen jalkojen juurella. Se on prosessi.

Miettikääpä Joosefia. 1.Moos.37 kertoo yksityiskohtaisesti tarinan ylimielisestä 17- vuotiaasta pojasta, joka koki olonsa turvalliseksi suositussa asemassaan ylitse vanhempien veljiensä, joista osa oli epäilemättä jo kolmikymppisiä. Hän oli heidän pomonsa ja teki sen myös tiettäväksi. Hänellä oli värikäs puku, joka oli hänen ylpeydenaiheensa, henkilökohtainen lahja hänen isältään. (1.Moos.37:3, v. 1992 suomennosta mukaellen)

Hänen moraalinen rakenteensa oli vakaa: hänen isänsä rakasti häntä, huolehti hänestä, hänen veljensä vihasivat häntä, mutta olivat hänen veljiään ja alaisiaan. Elämä oli hyvää. Sitten eräänä päivänä veljet juonittelivat tappaakseen hänet ja valehdellakseen isälleen. Vain vanhimman veljen tullessa väliin säästettiin hänen henkensä, ja hänet myytiinkin orjuuteen.

Hänen moraalinen rakenteensa oli nyt tuhoutunut. Kaikki, mikä oli ollut turvallista, vakaata, rakastettua, oli poissa.

Seuraavien 13 vuoden aikana tuo ylimielinen teini-ikäinen koki muodonmuutoksen - ei yhdessä hetkessä, vaan prosessin kautta, johon kuului hengellisten lahjojensa (unien tulkitseminen) ja luonnollisten lahjojensa (hallinnoija/organisoija) käyttäminen. Siihen sisältyi myös valheellisia syytöksiä ja vankeusaika.

Joosefin täytyi rakentaa uudelleen moraalinen rakenteensa. Vanha oli tuhoutunut. Hänen täytyi rakentaa itsensä uudelleen sisältä ulospäin 13 vuotta kestäneessä projektissa. Hän teki sen katsomalla sitä, kuka hän oli; kuka oli Joosef? Hän tunsi itsensä, hän keräsi hyvät muistot menneisyydestään, menestyksistään. Hän salli itselleen nuo totuudet itsestään. Meidän on tehtävä tämä. Tunnustaa ja hyväksyä se, mikä meissä on hyvää, se, minkä Jumala rakensi meihin.

Hän tiesi johtaneensa monitahoista bisnestä valvoen useampaa kuin tusinaa työntekijää. Hän otti aikaa ja salli itselleen sen armon, että antoi itselleen tunnustuksen siitä, kuka ja mitä hän oli. Hän alkoi arvostaa sitä hyvää, mitä hänessä oli, ja työsti omaa ylimielisyyttään ja ylpeyttään kärsimänsä pakotetun nöyrtymisen kautta.

Salli itsesi ottaa elämääsi hyvät asiat koskien sitä, kuka olet ja mitä sinulla on tarjota. Salli itsesi hyväksyä nuo hyvät asiat. Keskellä moraalista vauriota etsi ja löydä ja hyväksy todellinen itsesi, se, joka on kärsityn vaurion alla, ja rakasta sitä osaa itsestäsi. Siitä itsensä rakastaminen alkaa, siitä, että näkee, mitä Jumala on luonut. Se ei voi tuhoutua, sillä ’todellinen sinä’ on Jumalasta.

Se, että Joosef teki tuon nimenomaisen asian, on itsestään selvää. Samat lahjat tulkita unia ja hallinnoida olivat ilmiselviä Potifarin talossa ja vankilassa, ja myöhemmin 30- vuotiaana Egyptin ’pääministerinä’. Hän vei mukanaan koettelemuksen läpi sen, minkä hän tiesi olevan hyvää ja arvokasta itsessään. Sillä tavalla hänen oma henkilökohtainen ’katkera kirjakäärönsä’ muuttui suloiseksi maultaan. Meidän on tehtävä tämä sama asia...ja jatkan tästä ensi viikolla. Siihen saakka, siunauksia,

John Fenn/VS

Healing a moral injury #4 Weaving the tapestry
Moraalisen vaurion parantaminen osa 4: Seinävaatteen kutominen

Hei kaikki,
päätin viime viikon osan 3 puhumalla Joosefista ja kuinka hän säilytti syvällä sisällään sen, kuka hän tiesi olevansa.

Tänään tarkastele Daavidia

Daavid oli nuorin sisaruksistaan ja häntä pidettiin vain niin vähäisenä osana perhettään, että kun profeetta Samuel tuli voitelemaan uutta kuningasta, kukaan ei ajatellutkaan hakea Daavidia siihen harkittavaksi. 1.Sam.16:11

Mutta Jumala ohjasi Daavidia siellä ulkona erämaassa huomiotta jätettynä perheen jäsenenä. Daavid lauloi palvontapsalmeja. Daavid oppi, kuinka olla taitava kivilingon käyttäjä lampaita

puolustaessaan. Linko voi singota kiven 1300 jalkaa sekunnissa (400 metriä), mikä on suunnilleen 44-kaliiperisen luodin nopeus ammuttuna nykypäivän käsiaseesta.

Vaikka häntä pidettiin hädin tuskin perheen jäsenenä, Daavid säilytti sisällään sen, kuka hän tiesi olevansa. Hän kantoi sitä mukanaan taisteluun Goljatia vastaan. Tuo itsetietoisuus mahdollisti sen, että hän pysyi riippumattomana kyyristelevästä armeijasta. Sinun ja minun on etsittävä, löydettävä ja hyväksyttävä se, keneksi Jumala meidät teki ja millaiset lahjat Hän meille antoi.

(Älä koskaan läimäise Luojaasi vasten kasvoja sanomalla, ettei sinulla ole lahjoja, sillä sinut on tehty Hänen kuvakseen ja kaltaisekseen, joten sinulla on hyviä asioita, jotka Hän sinuun loi, sillä Hän käytti osia itsestään luodakseen sinut. Lakkaa valehtelemasta itsellesi ja ala löytää noita hyviä asioita itsestäsi. Se on todellista ja nöyrää kristillisyyttä, sillä noiden asioiden hyväksyminen on sen tunnustamista, että olemme Hänen luomuksiaan, nöyrän hyväksynnän teko. Jätä ylpeys ja ala etsiä ja löytää ja tunnustaa ja hyväksyä noita hyviä asioita itsessäsi.)

Daavid oli niin peloton itsessään ja Herrassa, että kun hänet haastettiin, hän kykeni tiivistämään asian sen ytimeen: ”Kuka on tämä ympärileikkaamaton filistealainen, joka uhmaa elävän Jumalan armeijaa?” Kun hän sanoi Goljatin olevan ympärileikkaamaton, hän totesi, ettei Goljat ollut liitossa elävän Jumalan kanssa eikä hänellä näin ollen ollut mitään puolustusta Jumalan edessä. Sen perusteella hän astui taisteluun sekä vahvan moraalisen rakenteensa perusteella, jonka kautta hän näki itsensä, muut ja olosuhteet.

Täältä tulee kaiken sen jalon moraalisen rakenteen tuho

Mitä näemme yläpuolella, on ’todellinen’ Daavid. Mutta 2.Sam.11:1-2 meille kerrotaan, että kuningas Daavid oli kotona aikana, jolloin kuninkaiden pitäisi olla taistelussa kentällä. ”Mutta Daavid jäi Jerusalemiin.”

Siellä hän vakoili Batsebaa, Elisamin tytärtä, Uurian vaimoa kylpemässä talonsa katolla. Ja hänen oli saatava hänet. Olihan hän sentään kuningas, eikö hän voinutkin saada kenet tahansa haluamansa naisen? Tuota himoa vastaan olivat käskyt olla himoitsematta, tappamatta, valehtelematta, tekemättä aviorikosta. Ne oli kudottu hänen moraaliseen kudokseensa, kuten yllä voidaan nähdä.

Mutta hän rikkoi kaikkea sitä vastaan, mihin hän uskoi, rikkoi sitä tapaa vastaan, jolla hän oli elänyt elämänsä. Hän tuhosi oman moraalisen viitekehyksensä kauniin naisen himoitsemisen vuoksi.

Kun profeetta Naatan kohtasi Daavidin, hän teki parannuksen kauhuissaan siitä, mitä hän oli tehnyt ja kuka hänestä oli tullut. Hän kirjoitti Psalmin 51 sen seurauksena. Jälleen, kuten aiemmin tässä sarjassa puhuimme, Daavid kirjoitti sen muistiin. Samoin kuin Jeremia tekisi myöhemmin Valitusvirsissä, samoin kuin Jumala teki Hesekielille, Daavid kirjoitti sen ylös osana paranemisprosessia ja itsensä uudelleen rakentamista.

Hän vuodatti sydämensä silloin vielä yksityisessä psalmissa. Psalmi on runo, joka on viritetty kielisoittimelle. Soittaessaan hän kävi läpi kaiken tekemänsä ja katsoi syvälle sisimpäänsä, olisiko siellä mitään sen arvoista, että hän säilyttäisi sen. Katsokaa prosessia, jonka Daavid kävi läpi muistaakseen, kuka hän oli, ja rakentaakseen uudelleen eheyteen moraalisen viitekehyksensä:

”Jumala, ole minulle armollinen hyvyytesi tähden; pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden. Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdista minut synnistäni. Sillä minä tunnen rikokseni, ja minun syntini on aina minun edessäni. Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä

tehnyt, tehnyt sitä, mikä on pahaa sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi.

Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt. Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden. Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin. Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet. Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni.

Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki.

Älä heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi. Anna minulle jälleen autuutesi ilo, ja tue minua alttiuden hengellä.

Minä tahdon opettaa väärille sinun tiesi, että syntiset sinun tykösi palajaisivat.

Päästä minut verenvioista, Jumala, minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudestasi. Herra, avaa minun huuleni, että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi.

Sillä ei sinulle kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin; polttouhri ei ole sinulle mieleen. Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää. Osoita armossasi hyvyyttä Siionille, rakenna Jerusalemin muurit. Silloin sinulle kelpaavat oikeat teurasuhrit, polttouhrit ja kokonaisuhrit; silloin uhrataan härkiä sinun alttarillasi.” Psalmi 51

Käykäämme läpi se, mikä tuhoutui, voidaksemme jälleen rakentaa uuden moraalisen rakenteen, huomaten matkan varrella, keitä ja mitä me olemme - ne hyvät asiat, jotka Jumala laittoi meihin. Se on osa prosessia. Se on tie paranemiseen.

Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka, siunauksia,

John Fenn/VS